

NOVELA K SÉRII KATJA

OSTROV STIBLÁN

PREDTÝM SA NEZNÁŠALI, TERAZ SPOLUPRACUJÚ.

A woman with dark, wavy hair, seen from behind, wears a dark, flowing cloak. She holds a glowing, orange, textured orb in her hands. The background is a misty, sunlit forest with tall trees and a warm, golden-orange glow. The overall mood is mysterious and magical.

Natali Fox

Copyright © Natali Fox 2025
Cover © Michaela Vysloužilová
Illustrations © Canva, Depositphotos

ISBN 978-80-570-7092-4

OSTROV STIBIAN

Venujem tým, ktorých nazývame „iní“.
V svojom srdci sú často viac ľuďmi, než tí ostatní.

„Utekať pred niečím zo strachu je akoby sme naháňali vlastný tieň. Večne bude mať náskok. Jediné, čo s ním môžeme urobiť, je pošliapať ho a otočiť sa tvárou k slnku.“

Liana

Bol to už druhý deň ich cesty na juh a sotva spolu prehovorili. Pravda, Svarog sa zdržiaval najmä na Zmajovom chrbte. Nechápala, ako tam dokáže tak dlho vydržať, kým ona prečkávala let v drevenej kletke s ostatnými vílami.

Zvykla dlho iba tak hľadiť na ich bledé tváre, niektoré zvráskavené natoľko, že ich už ani Svarogove schopnosti nedokázali vyliečiť. Aria z nich vysala dosť na to, aby v bezvedomí sotva preživali, no nezničila ich natoľko, aby zomreli.

Liana verila, že to zvládnu. Musia. Možno boli poslednými živými vílami z Lesného kráľovstva a ona sa toho chytala ako topiaci slamky, pretože sa rozhodne topila. Vo vlastnom nejasnom pociť zlyhania.

Cestou premýšľala, čo si o jej nápade vydať sa na túto cestu, myslí Svarog. Keďže sa jej stránil, aspoň tak sa jej to javilo, nemala odhad. Myšlienkami jej posielal strohé informácie o zmene počasia, silnom vetre alebo daždi, plánovanej prestávke a podobne. Napadlo jej, že sa na ňu možno hnevá, že ju považuje za príťaž. Možno mal pôvodne aj iné plány. Bála sa ho na to opýtať, pretože ak by ju s tým otvorene konfrontoval, nemala by nič, čím by ho dokázala presvedčiť o opaku. Iba čas mohol ukázať, či mu naozaj bude prospešná.

Modlila by sa, aby bola, ak by sa vedela nejako dôstojne pomodliť.

Zastavíme, onedlho začne sviatať, oznámil jej.

Posadila sa a pretrela si unavené oči. Zase v lese?

Chvíľu bol ticho. Áno, je dosť hustý, ale musíme sa mať na pozore. Od západnej strany vedie obchodná cesta, obávam sa, aby sa tam nemotali nejakí pútnici alebo vojaci.

Ako povedal, už zanedlho pocítila chvenie a aj to, že ne-

letia vpred, ale klesajú. Zmaj sa snažil pristávať opatrne, najmä s ohľadom na krehké víly, ale nie vždy sa mu to podarilo. Situáciu mu komplikovali stromy.

Po hrkotaní a škripaní, keď sa konáre stromu trelí o drevenú klietku, sa jej dno dotklo zeme. Presnejšie, narazilo o ňu. Lianou trhlo, ešteže sedela. Vílami to zatriaslo iba trochu.

Rýchlo pobehla ku dverám, už dlhšie sa potrebovala vyprázdniť, no boli zahasprované.

Svarog? Dvere sa nedajú otvoriť.

Počkaj chvíľu.

Liana načúvala zvukom plieskajúcich krídel, ktoré za neuveriteľného lomozu a lámania stromov napokon ustali. Ak ich toto neprezradí, tak potom už nič.

Začula nadávky.

Dvere blokuje strom, zahundral Svarog. Chod' oknom.

Nervózne zafunela, no neváhala. Našťastie, Rodan upravil okná tejto klietky tak, že sa dali ľahko otvoriť aj zvnútra. Liana bola nízka a útla, prešmykla sa raz-dva. Len jej dopad nebol práve najelegantnejší, keďže sa jej uvoľnená kožená pracka z topánky zachytila o prečnievajúci klinec. Rukami dopadla na zem. Nohu mala stále vo vzduchu. Mykala a trhala ňou, až kým sa neuvoľnila.

Ako vstala, pohľad jej padol na Svaroga, vykúkajúceho spoza klietky. Obočie mal zodvihnuté a v tvári náznak pobavenia.

„Čo? Zachytila som sa o klinec, jasné?“

„Ja len kontrolujem, či si celá.“

„Celá,“ zahundrala a pobrala sa do lesa.

Zmaj si práve skladal krídla a snažil sa nájsť trochu miesta pre svoje mohutné telo. Liana si stále nezvykla na tento obraz. Hrozivý čierny drak, ktorý ju sprevádza na cestách, je jej spojencom. Dočasným spojencom. Nemohla si navrávať, že by to neskôr malo byť inak. Ak sa im nejakým zázrakom podarí poraziť Ariu, ich cesty sa rozídu a ktovie, čo bude potom.

Zmaj si ju všimol, aj jej pohľad. Jeho žlté oko ju pozorovalo a štrbina v ňom sa ustálila rovno na nej. Iba mu letmo mávla a odvrátila zrak.

Tunajší les bol naozaj hustý. Práve vo chvíli, keď vyliezla spoza veľkého kríka, začula lomoz. Zmaj sa chystal na odchod, zrejme si potreboval niečo uloviť ešte pred svitaním.

Svaroga pri klietke nenašla, ale mysl'ou vypátrala, že je vo vnútri. Nakukla dnu cez okno.

„Kedy sa Zmaj vráti? Onedlho sa rozvidnie.“

„Už dlhšie nelovil, potrebuje doplniť sily. Ak to nestihnú do úsvitu, niekde prečká. Vie sa o seba postarať.“

„Uhm.“

Svarog kontroloval víly jednu po druhej. Napokon ku každej priložil dlaň a začal im posilať životodarnú energiu. Liana vedela, že to chvíľku potrvá. Aby bola osozná, rozhodla sa z polámaných vetiev vytvoriť malé ohnisko a popritom rozprestrela svoju myseľ do okolia. Určite to už urobili aj Svarog so Zmajom, no chcela sa sama presvedčiť, že na míle nikoho niet.

Na severe zachytila skupinku vojakov, no boli od nich vzdialení možno pol dňa cesty. Sem Ariina hmľa a moc nedorazili. Nachádzali sa na západných pobrežiach Trésie, a tak sa na vzdialenom okraji Lesného kráľovstva zdalo, že vojna ani neexistuje.

Stiahla myseľ. Zadávala sa na kôpku dreva, potom na okno, cez ktoré budú musieť všetko vyťahovať. Premýšľala, či tu niekde netečie potok, možno Svarog o nejakom vie alebo ho informoval Zmaj. Práve, keď sa pohla ku klietke, ozval sa Svarog.

Pod' k oknu, podám ti zeleninu a hrniec.

So všetkým mu mlčky pomáhala a potom už iba svorne čistili a krájali. Vody na pitie mali ešte dostatok, ale Liana by si rada osviežila aj zvyšok tela. Začali sa horúce dni a studený potok by prišiel vhod.

Vrhla pohľad na Svaroga, ktorý zvyšnú zeleninu nahádzal do malého kotlíka. Jeho obsah premiešal drevenou vareškou.

„Dala by som si zajačie,“ utrúsila Liana.

Svarog mlčal. Stisla pery a premýšľala, ako rozprúdiť rozhovor, ktorý by neznel ako podanie správ z obhliadky terénu.

„Mám ísť niečo uloviť?“

„Choď, ale dávaj si pozor.“

„Už som to tu prečesala a iba na severe...“

„Áno, viem o nich,“ usekol jej reč Svarog, vytiahol nejaké bylinky z ľanového vrečka a pridal ich do kotlíka. „No aj tak.“

Povzdychla si, ale už nič nepovedala. Vtrepala sa naspäť

do kľetky, vzala kušu a namierila si to do útrobo lesa, ktorý presvetľovali prvé ranné lúče.

„Liana?“

Zastavila a prekvapene naňho pozrela. Počastoval ju mimoriadne tvrdým pohľadom, z ktorého sa jej na zátylku zježili vlasy.

„Toto nie je výlet. Je to misia a bude neúspešná, pokiaľ víly zahynú.“

Mlčala. Chvíľu sa prebodávali pohľadmi, napokon sa stiahla ako prvá.

Chcel jej dať najavo, že tu nemala byť, hoci ho presvedčila, aby jej to dovolil. Teraz si bola istá, že svoje rozhodnutie ľutoval.

Nadával si, že ju vtedy nemal guráž zastaviť. Nie preto, že by ho netešila jej prítomnosť. Naopak, vždy keď ju uvidel, spestrila mu deň a aspoň na okamih nemyslel na to, čo za sebou zanechali – vojnu. No Svarog mal jeden problém, s ktorým bojoval, odkedy vyrazili.

Ukáže jej Ostrov Siblan? Ani Dajkin, ani Katja sa tých pobreží nedotkli a teraz by tam mal dovliecť práve ju? Tú, ktorá ho nie tak dávno prenasledovala s cieľom odovzdať ho Arii? Dobré, možno prísaha, ktorú si s Lianou navzájom zložili, bola istou zárukou, ale čo bude po celom tomto bláznení, keď vojna pominie, oni prísahy zrušia a poberú sa každý svojou cestou? Ohrozila by Liana obyvateľov ostrova pre vlastný prospech?

Málokto o tom mieste vedel a kto sa tam aj dostal, dlho si nepožil. Tak to zostane, aspoň kým sa samotný vládca Trésie neodhodlá prijať toto územie za svoje, s čím sa však viazalo množstvo ďalších problémov. Ak by sa ktokoľvek dozvedel tajomstvá Ostrova Siblan, hra by sa zmenila. Každý by ho chcel pre seba, stal by sa cennou korisťou. Obyvatelia by boli odsunutí na vedľajšiu koľaj, možno dokonca odstránení... To Svarog nemohol dopustiť.

Južné ostrovy, jeho bývalý domov, zhoreli do tla, a nikto okrem malej Kady neprežil. Už nemal nič, iba Ostrov Siblan. *Ostrov Vyhnancov*. On bol patrónom toho miesta, v podstate ho vybudoval, a pod jeho ochranou zostane aj naďalej. Nedovolí, aby sa na ostrove pod topánkou uzurpátorov a zlodějov zlomilo čo i len steblo trávy.

Krovie zašuchotalo a Liana sa vrátila aj s párikom chudších králikov. Na Svaroga ani nepozrela. Zložila si kušu z chrbta a ihneď si z topánky vytiahla dýku, ktorú jej on sám daroval. Trval na tom, aby mala aspoň malú zbraň.

Bokom od ohniska si našla väčší okrúhly balvan, na ktorý si položila jedného mŕtveho ušiaka. Rázne zaťala do mäsa a začala ho drať z kože. Keď odsekla hlavu, vyvalila sa krv. Hlavu odkopla, aby jej nezavadzala.

Mračila sa, čelo jej pretínali vrásky. Krátke hnedé vlasy jej už stihli málinko podrásť a on premýšľal, či si ich plánuje zase ostrihať. Naposledy to urobila, keď ju prepustili v Larne z väzenia. Vzala nôž a nedbanlivo si ich odrezala. Výsledkom bolo strapaté hniezdo, o ktorom si vtedy Svarog pomyslel, že jej pristane. Vyzerala roztomilo. Teraz jej rôzne dlhé vlasy siahali takmer po plecيا a jedna vlna nezbedne skákala po čele. Trochu nevrlo si ju odfúkla na bok.

Svarog sa neisto zahniezdil. Ani raz sa jej nespýtal, ako sa cíti, hoci to tušil. Vnímal jej energiu, jej nálady. Napríklad teraz bola našťavaná a vedel by to aj vtedy, keby nevidel jej namosúrený výraz. Netušil, či to bolo preto, že musela ísť na lov, alebo kvôli tomu, čo jej povedal.

Kedysi bývala ľahostajná, aspoň naoko, no za tie dva dni, čo už spolu cestovali, sa snažila o rozhovory. Zakaždým to zahovoril a zadupal jej snahy. Robil to, aby jej dal najavo, že toto je vážna vec, že víly sú dôvodom, prečo sú tu. Ich novonadobudnuté krehké... čo? Priateľstvo? To nič neznamenalo. Nič to nebolo.

Pri tej myšlienke vstal a pobral sa skontrolovať víly, hoci vedel, že v klietke sa nič nezmenilo. Boli príliš vyčerpané, aby sa zobudili, aj keď jedna z nich sa občas zamrvila a podľa Liany si raz čosi zašomrala.

Obrátil zrak späť k Liane. Jeho srdce sa rozbúšilo. Zovrel okraj okna a prísne sa napomenul. Musí sa od všetkého odosobniť. Naozaj jej nemal dovoliť ísť...

Pristihla ho, ako na ňu hľadá. S krvavými rukami zodvihla očisteného zajaca.

„Kam s ním? Rovno do kotla?“

„Najskôr ho trochu umy,“ povedal jej. Nemal chuť na chlpy vo vývare.

„Tá tvoja čistotnosť. Je tu niekde potok? Rada by som sa okúpala.“

Zavrtel hlavou a pohl sa k nej. „Nie je, najbližší je až deň chôdze odtiaľto.“

Zvesila plecيا a s povzdychom zabodla oči do zeme.

„Podrž ho, ja ho oblejem vodou.“

Spoločne zajaca umyli, a keď ho Liana vložila do hrnca,

s odhodlaním sa pustila do druhého. Svarog chvíľu postával za jej chrbtom, odrazu nemal čo robiť.

Sklonil sa ku kotlíku, ktorého obsah premiešal, a ticho si odkašľal. „Zajtra pôjdeme ďalej po pobreží, ale budeme sa držať lesov. Počasie je pekné, zdá sa, že bude jasno, takže vystúpime vyššie. Môže ti byť chladnejšie.“

„Neboj sa, to zvládnem.“

„Ako sa cítiš?“ vypadlo z neho.

Neuniklo mu, ako na chvíľu prestala čistiť. Napokon iba mykla plecom.

„Spotene.“

Uškrnul sa. „Zajtra Zmajovi poviem, aby zastavil neďaleko potoka.“

Podakovania sa nedočkal, ale ani ho nijako zvlášť nepotreboval.

„A okrem toho?“ nedal sa odbiť tak, ako ona, keď jej nedal odpoveď.

„Ak sa pýtaš, či sa na teba chystám skočiť od chrbta, tak nie. Teraz sme spojenci. Prísahu nemôžem porušiť, ani ty nie, a ako si mi neraz pripomenul, teraz sú najdôležitejšie víly.“

Poslednú vetu zdôraznila a tým debatu ukončila. Svarog už do nej viac nezapáral, ale neodolal a započúval sa do jej dychu a tlkotu srdca. Kým dych sa jej zasekol, srdce sa rozbúšilo ako opreteký. Buď ju nahneval, alebo vykoľajil. A možno oboje.

Na štvrté ráno, keď sa Liana kúpala v potoku a Zmaj si spokojne ležal vedľa neho, dospel k záveru, že jej o Ostrove Si-blán povie. Chcel sa tam zastaviť. *Potreboval* sa tam zastaviť. Mal tam nedoriešené účty a tiež chcel skontrolovať situáciu na ostrove. Konfrontoval ju s tým ihneď po tom, ako sa vrátila ešte s mokrými vlasmi, z ktorých jej kvapky stekali na odhalené ramená.

Donútil sa necivieť na priesvitné tielko, ktoré viac z jej tela odhaľovalo, než zahaľovalo.

Spamätaj sa!

„Potrebujem s tebou hovoriť,“ ozval sa a počkal, až naňho upriami pohľad. „Na tejto ceste som mal určité plány.“

„Ale nehovor.“ Tvár mala meravú, no sarkazmus z nej doslova sršal.